

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 86.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392291440/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

få Luft; han anede, at det vilde blive som en rivende Strøm i Våren, der vilde hvirvle alle visne Blade bort. Og det måtte — det måtte ikke ske.

Så tyede han da til det sidste Værn mod Sigurd og mod sig selv: Sigurd måtte ikke komme i hans Hjem. Fanatisk klamrede han sig til dette: her, hvor han havde sørget over Alf og leget med Anton, her måtte han, den nye, ikke komme, ti han følte, at trådte han nogensinde her ind i Urneballen, da vilde de sidste Minder om de døde henvejres. Hvor hårdt det så kneb, måtte han ikke give Slip. Han følte, at svigtede han dem helt, svigtede han tillige noget af det bedste i sig selv, gik han glip af den egentlige Tue Tavsens. Hvor mange Gange Sigurd end havde slået på, at han nok havde Lyst til at besøge ham, han lod, som han ikke forstod ham, hvor mange Gange end Fader og Moder havde spurgt ham, om han da slet ingen nye Kammerater havde fået på Skolen, som han vilde have med sig hjem at lege med, han svarede «Nej!» og hårdnakket «Nej!» Det var en Løgn, og han følte den plette sin Mund, men det fik være — nu! gjaldt det at kæmpe med alle Våben.

Så blev da alt det gamle Legetøj hentet frem af det gule Skab, og hvor meget han end følte sig voxet fra dem, blev de gamle, naive Lege samvittighedsfuldt legede om igen. Men selv da kunde det knibe at holde Tanken fri for Sigurd: midt under Legen kunde han gribe sig selv i at være langt borte fra de små, døde Venner og meget nær den nye, levende Ven, hvor han nu tumlede sig oppe i Byen med de andre Drengene fra Mester Linnés Skole. Ti han vidste, at hver Eftermiddag samledes de oppe på Torvet og opførte drabelige Slagsmål lige til den mørke Aften. Det pinde ham ikke lidt at vide Sigurd mellem de andre; Skinsygen nagede ham, ti han kendte Sigurd nok til at vide, at så såre han var ham ude af Øje,